

[Ragnhild Andersen.]

af dem, og fælles for dem er, at de sidder alene med børnene, næsten altid under meget fattige kår, og skal prøve at give deres børn en god opdragelse og et godt hjem. Løven sikrer alle børn lige ret til uddannelse, men det er et overmenneskeligt slid for den enlige moder at give sine børn en god skoleuddannelse for slet ikke at tale om at holde dem i lære eller under uddannelse i 3-4-5 år.

Aarhus kommunes statistiske kontor har gennemført og offentliggjort en undersøgelse, som belyser de enlige mødres vanskeligheder og de problemer, de må slås med. Denne undersøgelse fortæller, hvor hårdt de sidder i det, og i hvor ringe grad stat og kommune hjælper dem. Aarhus kommune har alene 1 414 enlige mødre eller 1,28 pct. af samtlige indbyggere. De 406 er enker, 277 fraskilte, 426 separerede og 205 ugifte. 31 pct. af de enlige mødre har 2 eller flere børn at forsørge. De 329 af mødrene, altså de allerfleste, har børn under 15 år. Karakteristisk er det, at langt det største antal har indtægter, der ligger mellem 2 000 og 3 999 kr. Under 4 000 kr. i indtægt har 55 pct. af enkerne, 64 pct. af de fraskilte og henholdsvis 76 og 69 pct. af de separerede og ugifte mødre. Ser man bort fra de ugifte, der som regel kun har eet barn, viser det sig, at i de to laveste indtægtsgrupper finder man de mødre, der har de fleste børn. Alene denne undersøgelse fra Aarhus afslører den rystende fattigdom, de enlige mødre må slås med, og det må de ikke alene i Aarhus, men i det ganske land.

Jeg vil i den anledning spørge socialministeren, om han ikke har tænkt på nogle foranstaltninger til hjælp for de enlige mødre. Der kunne gøres adskilligt. Mødrene er selv gennem denne undersøgelse kommet med en række forslag, som nok er værd at se på. De ønsker ifølge forespørgsler, man under undersøgelsen har rettet til de enlige mødre i Aarhus, højere børnebidrag, og de ønsker en betydelig forhøjelse af indtægtsgrænserne eller fuldstændigt bortfald af dem. De ønsker, at bidraget skal vedvare i barnets læretid, og at det bliver tilsendt

dem, så de kan blive fri for at søge om det eller gå på socialkontoret eller andre kontorer for at skrive og gøre regnskab og give oplysninger gang på gang, som de må det i dag. De ønsker skattelettelse og henviser til, at der for de gifte selverhvervende kvinder er ret til fradrag indtil 2 000 kr. De foreslår, at børnebidragene bliver skattefri, og at fradrag i den skattepligtige indtægt også gives til børn over 15 år, når disse kun har en mindre indtægt. De ønsker en hjælp, så mødrene kan blive hjemme, så længe børnene er små, og de ønsker hjælp, så de kan nøjes med halvdagsarbejde. De ønsker flere vuggestuer og børnehjem. De ønsker også selv at blive hjulpet med uddannelse og mener, at deres børns uddannelse bør sikres, så mulighederne for deres børn ikke bliver ringere end for andres børn. Det fremgår af denne undersøgelse, at de enlige mødre må nøjes med de dårligste lejligheder, og at de ønsker støtte til indskud på lejligheder, der er forsvarlige for børnenes sundhed.

Er det nu urimelige ønsker, disse kvinder kommer med? Det er det ingenlunde. Det er meget beskedne ønsker, udsprunget af mødrenes vilje og trang til at skabe gode vækstbetingelser, gode hjem for deres børn og udviklingsmuligheder på lige fod med andre børn.

Både hvad skatten, boligen og den direkte økonomiske hjælp til mødrene angår, kan der jo rækkes dem en hjælpende hånd, og det bør gøres, ikke i en fjern fremtid, men nu, da de mangler.

Jeg ved ikke, om den højtærede socialminister vil svare, at der jo nu i folkeforsikringskommissionen ligger et forslag om pension til enker og enligstillede mødre, og at han derfor vil afvente og se. Jeg håber ikke at få det svar, for ingen ved, hvornår kommissionen bliver færdig, og hvad den kan blive enig om at foreslå. Hvad man derimod ved med sikkerhed er, at de enlige mødre i dag kæmper en fortvivlet kamp for deres hjem og børn og behøver hjælp.

Det glædede mig at høre det ærede medlem fru Fanny Jensens udtalelser her i